

Een poes miauwt. Zeker tegen mensen maar ook tegen kittens. De conclusie ligt voor de hand: voor de poes zijn mensen kittens. Ze begrijpen maar al te goed dat wij mensen er niet al te veel van begrijpen.

Ik lig in de zetel, lang uitgestrekt, en lees een boek. Een van onze katten heeft dit geregistreerd en komt aangewandeld, misschien is aangesloft beter. Het einddoel is om op mij te gaan liggen, doorgaans met de snoet op minder dan twintig centimeter van de mijne. Lezen wordt al wat moeilijker en gaat meer lijken op een fitnessoefening. Daar trekt zij zich niets van aan: de achterpoten worden herschikt, de voorpoten al of niet naar binnen gevouwen, het spinnen kan beginnen. Zijn de eerste blikken priemend te noemen, langzaam doen de oogleden hun werk en kan het slapen beginnen zoals alleen poezen dat kunnen. Om eerlijk te zijn, zo goed was dat boek nu ook weer niet.

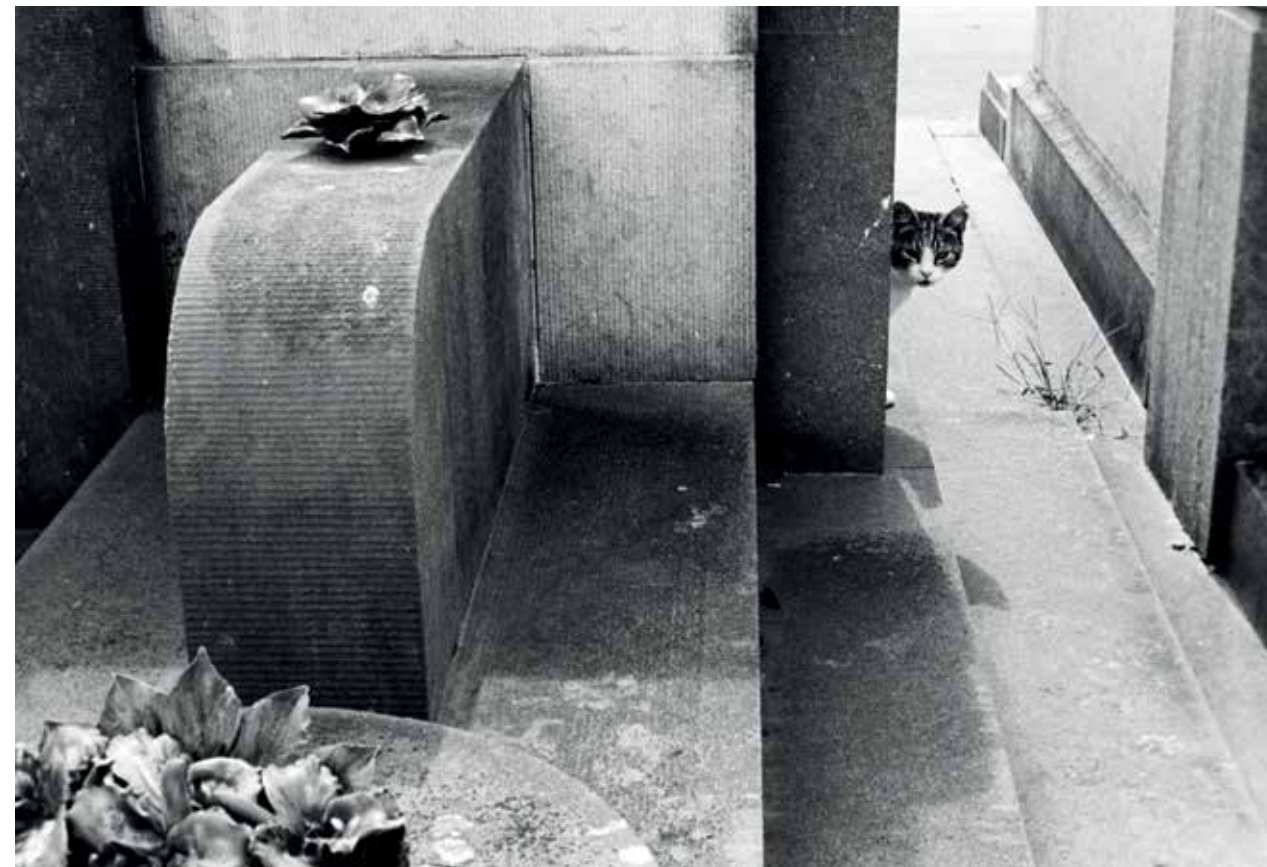

Westerbegraafplaats

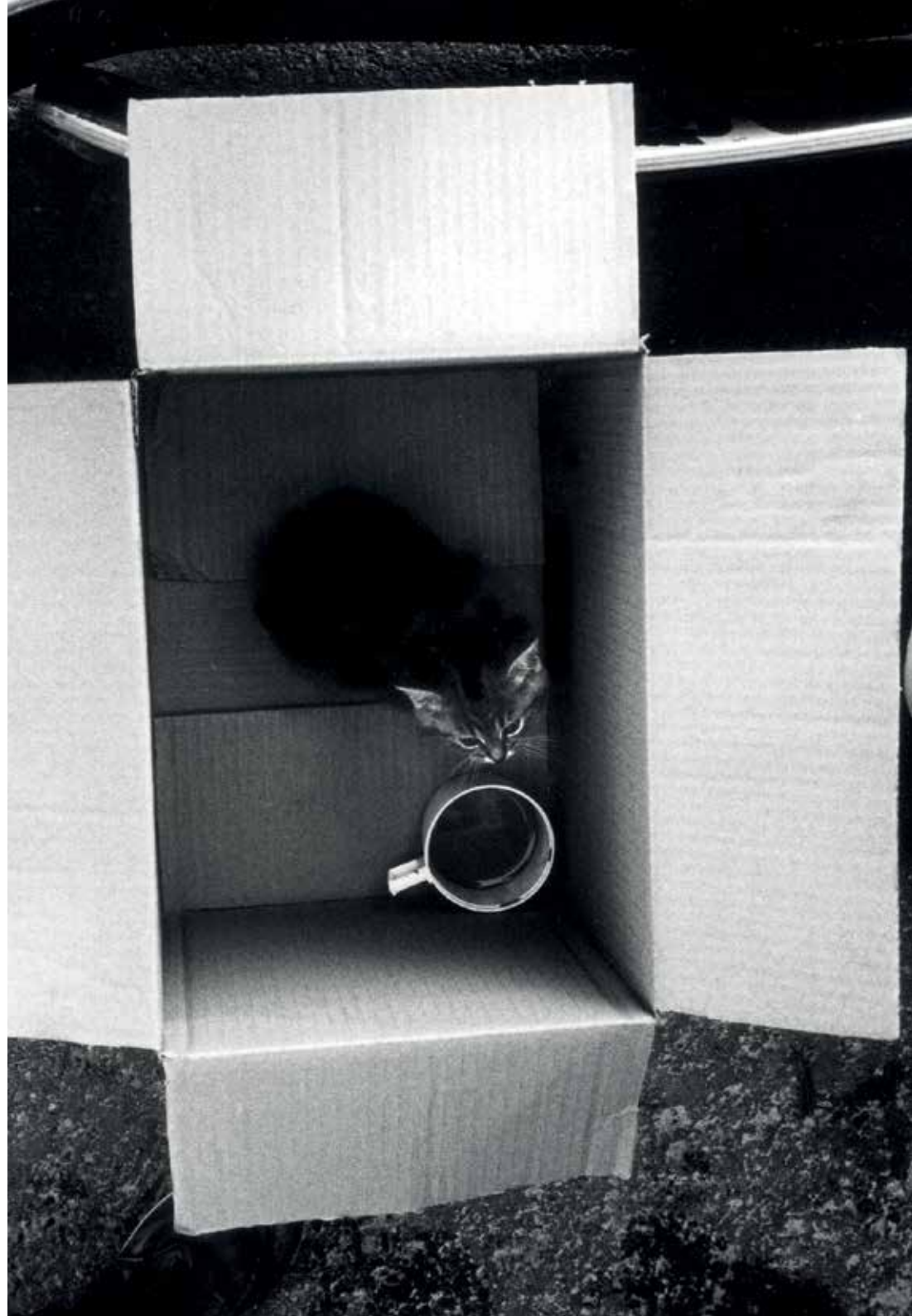

Minoes bij een litho van Jacques Nam

Felix en Bart

Zonder twijfel is het *Humoristisch Duet van de Twee Katten* van Gioachino Rossini en Robert Lucas Pearsall het bekendste klassieke muziekwerk geïnspireerd door katten. Is het geen aangename gedachte dat het de beste sopranen vraagt om miauwende poezen te vertolken?

De kat in de folklore en het bijgeloof, wat een curieus verhaal. De ene keer gaat het over de knecht van Satan, indien al niet de duivel in persoon, de andere keer over een halve profeet. De duivel neemt de gedaante aan van een pikzwarte poes met fonkelende ogen, de profeet alle mogelijke gedaantes want die moet het hebben van zijn gedrag: wast een poes zich over de oren, je mag regen verwachten. En ook dit: springt een poes over een graf dan komt de overledene terug als een vampier. De kat, bode van Dracula. Het kan ook meer bescheiden: niest een poes drie keer dan krijgt iemand een verkoudheid. Enzovoorts, enzoverder. Allemaal leggen ze getuigenis af van het mysterieuze en ongrijpbare karakter van de *felis catus*.